

at det er det meget om at gjøre at faae Loven ud, i Principet faaer gennemført, hvad vi Alle ønske, idet der saa ikke med Hensyn til Indkaldelse og Udbannelse vil findes nogen Forskjel paa Geistlige og Ikke-Geistlige, men vi kunne af visse praktiske Hensyn for at vinde Principets Anerkjendelse gaae ind paa nogen Moderering indtil videre. Hvorledes dette Spørgsmaal saa siden vil udvilde sig, er en anden Sag, men jeg skal kun tilføie, at jeg troer, at vi ved en Revision af Hærloven, som forestaaer om 3 eller 4 Aar, baade ville komme fra den ene af de tre aarlige Indkaldelser og ogsaa fra de 8 Aar i Linien, og da vil den Indrømmelse, der ligger i det nævnte ærede Medlems Underændringsforslag, have faa meget Mindre at betyde. Det er min Oberbeviisning, at vi, længe før de 8 Aar ere gaaede, ville faae et langt større Antal Mandstab, end vi behøve for at fylde de Cadres, som vi nu have anlagt, og da jeg antager det for givet, at vi ikke kunne mangfoldiggjøre Cadrene paa Grund af Mangel paa Befalingsmænd, og fordi det vilde koste alt for Meget, vil det blive det eneste Migtige ved en Revision af Hærloven at indskrænke Tjenestetiden, og da falder Underændringsforslagets Betydning ganske bort. I Principet havde vi saaledes faaet vor Mening sat igjennem, og jeg vilde finde det overordentligt heldigt, om dette kunde blive Udbyttet.

Formanden: Det ærede Medlem for Sjøbenhavn's 1ste Valgkreds har Ordet.

Timestad: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Barfod: Da jeg faae Fleertallets Ændringsforslag til § 39, der naturligviis langt fra kunde tilfredsstille mig, havde jeg tænkt at forlange en deelt Afstemning over det, saaledes at der blev stemt særskilt over den første og over den anden Halvdeel. Jeg gjorde det ikke, men jeg fortryder meget, at jeg ikke har gjort det, navnlig efter den Motivering, som den sidste Halvdeel af den foreslaaede Tilspøining til § 39 fik af den ærede Ordfører. Jeg skal

ikke indlade mig paa Sagen i det Hele, men jeg skal nedlægge den allerbestemteste Protest imod, at jeg — og jeg antager Fleertallet af det hvidærede Thing — naar vi stemme for § 39, og altsaa ogsaa for den sidste Halvdeel af den, gjøre det af det Hensyn, som den ærede Ordfører udtalte, nemlig at det at vedtage en Børnepligtslov, ifølge hvilken man lagde Børnepligten paa de Medlemmer af Folket, som ikke bekjende sig til Folketirken, men til en anden Kirke, som er den herskende i en anden Stat, kunde være farligt af Hensyn til denne anden Stat, og at man kunde frygte for at faae Ubehageligheder fra den. Det kan vel see sørgeligt ud, men jeg mener, at vi dog ikke have naaet det Overmaal af Sørgelighed, at vi skulde lade vore Love dictere af Hensyn til, hvad der kunde være andre Stater behageligt eller ubehageligt, hvad der kunde vække Indsigelse fra dem eller ikke; de have ingen Indsigelser at gjøre, de have ikke at blande sig i vort Lovgivningsarbejde.

Sorøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om Præsternes Børnepligt; det er drøftet frem og tilbage saaledes, at hvad jeg og den Enkelte kunde have at sige, vel ikke vilde udøve nogen stor Indflydelse idag. Jeg skal kun tillade mig at erklære, at jeg stemmer for Fleertallets Forslag til § 39, uagtet baade den første og den sidste Halvdeel af det, og navnlig den sidste, ere langt fra at tilfredsstille mig. Jeg stemmer for dette Forslag med eller uden de Tilspøininger, som ere foreslaaede ved Underændringer af det ærede bornholmste (Vallefen) og det ærede odsherredste Medlem (Rasmussen), men derimod kan jeg naturligviis ikke gaae ind paa Mindretallets Forslag, hverken det til § 11 eller det til § 39. Hertil skal jeg endnu tillade mig at føie den Erklæring, at hvad enten § 39 bliver vedtagen, som den nu er foreslaaet af Fleertallet, eller med den ene eller den anden Ændring, stemmer jeg desuagtet for Loven i dens Heelhed, ikke paa Grund af det Forfærdelige, som den ærede Rigsdagsmand for Bornholms 1ste Valgkreds (Vallefen) vilde lade os høre, hvilket dog idetmindste ikke forfærdede mig, men fordi jeg ikke bekjender mig til det gamle romerske Ordsprog: Lad kun Verden gaae under, saasnart Retten